

[Tholstrup.]

men de må altså være beskedne og stille sig tilfreds, for de får måske meget det så, at vi kan blive ved med at have en kornordning. Vi hørte nu af det ærede medlem hr. Victor Larsen, at vi nok skal have en kornordning også til næste år igen, selvom det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at denne gang forhåbentlig blev den sidste — det samme som det ærede medlem forøvrigt har sagt de sidste 4 år.

Nøj, fra landboforeningernes side ligger det nok sådan, at man fortsat ønsker en kornordning, således at man også i fremtiden kan sikre sig en høj pris, at man kan holde det billige korn udefra borte fra det danske marked; ellers ville man ikke i dag slå sig til tåls med disse 4 kr.

Det synes derefter, at § 1 er overflødig, når vi altså sagtens kunne opnå, at al hveden blev solgt til mølleribrug i stedet for til foderbrug, uden at have denne lov, og dermed behøver vi heller ikke § 2, der bemyndiger landbrugsministeren som sædvanlig til mangt og meget. Hele det meget omfattende lovforslag med 11 forskellige paragraffer kunne have været forkortet til et almindeligt opfordringsforbud for hvede.

Men ikke engang så langt kunne vi fra retsforbundets side strække os, når problemet på grund af den store prisforskel, jeg lige har nævnt, automatisk vil løse sig selv. Det er muligt, at en fuldstændig frigivelse på dette område nok ville medføre noget højere hvedepriser end den i forslaget tilsigtede. Dette vil i første række komme landmændene til gode, men behøver derfor ikke at betyde en fordyrelse for køberne, idet man så straks kan ophæve hvedeaftgiften på de 4 kr. 75 øre, foruden at forbrugerne som skatteydere sparer de par millioner, eller hvor meget det er — jeg har desværre ikke tallene —, som det koster at opretholde de med ordningen forbundne kontorer, hvor der, såvidt jeg ved, i dag er beskæftiget et par hundrede personer, som i stedet kunne komme ud og gøre nyttigt arbejde. Hertil kommer så al den tid, der spildes ude i sognene på nævnene — den tid skal vel også på en eller anden måde betales.

Såvidt jeg kan forstå, har der været nogle forhandlinger i gang med bagerne om en forhøjelse af prisen på franskbrød, men mon ikke man kunne gøre sig håb om en nedsættelse i stedet for, hvis man fra regeringens side fjernede alle de byrder, regeringen har lagt på bagernes skuldre? Og da vi nu er i den lykkelige situation, at stats-

regnskabet ikke udviser underskud, kunne der måske være anledning til endda omgående at fjerne de særavgifter, som bagerne betaler for deres råprodukter. Det drejer sig ikke alene om afgiften på hvedemel, men også om en særavgift på sukker på 43 øre pr. kg, som vel ikke helt kan fjernes, idet sukker jo sælges under produktionsprisen, men det, som bagerne betaler mere end produktionsprisen, burde de i hvert fald være fritaget for; de betaler henholdsvis 1 kr. 67 øre og 2 kr. 18 øre pr. kg for margarine og noget som hedder rullecompound, og dertil kommer en 100 pct.s afgift på makron- og marcipanmasse; endvidere betaler bagerne her i København og i de byer, hvor der er gennemført en mælkeordning, en betydeligt højere pris for mælken, end de har gjort før; de får ikke samme rabat, som de fik, dengang mælkesalget var frit.

Det drejer sig altså her om en række råvarer, som bagerierne bruger, og hvor de højere priser selvfølgelig går ind i beregningen af, hvad varerne skal koste.

Det drejer sig om adskillige millioner kroner. Jeg har i dag forsøgt i finansministeriet at finde ud af, hvor mange penge det er, men ingen dernede kan fortælle mig det, det er noget, man først skal undersøge, og da vi kun har haft 24 timer til gennemgang af dette lovforslag, har det altså ikke været muligt at få tallene frem. Måske kan den højtærede landbrugsminister fortælle os, hvor mange millioner kroner bagerne skal af med, og som forbrugerne må betale i højere priser. Men ikke nok hermed. Jeg talte forleden dag med en bager, som påstod, at han og hans kolleger højst fik dækket 50 pct. af deres brændselsforbrug gennem kultildeling, medens den anden halvdel måtte dækkes ind af indenlandsk og dobbelt så dyrt brændsel. Alene den besparelse, der kunne komme på dette område, var tilstrækkelig til at undgå forhøjelse af franskbrødsprisen. Da importmulighederne for udenlandsk brændsel nu er stærkt forbedrede, burde man straks give bagerne lov til at købe det fremmede brændsel, de har brug for. Alle disse besparelser ville utvivlsomt betyde en væsentlig billiggørelse af bagernes produkter, hvoraf vi vel alle omtrent er lige store forbrugere, enten vi er rige eller fattige, men hvoraf i hvert tilfælde familierne med de mange børn er de største forbrugere og derfor vil få størst glæde af en sådan frigivelse.

Jeg håber med disse bemærkninger at have klargjort, at vi naturligvis ikke kan